

GOTT STRAFE ENGLAND!

Af Asger Aamund, den 21. april 2017

'Må Gud straffe England!' stod der på et populært tysk postkort fra 1. verdenskrig. Gud holdt sig imidlertid i baggrunden og overlod afstraffelsen til de sejrende magter, der i Versailles fredsaftalen fra 1919 konfronterede det tabende Tyskland med den totale ydmygelse. Den berømte økonom John Keynes forlod fredsforhandlingerne i protest, og den franske general Foch udtalte, at "dette er ikke en fredstraktat men blot en aftale om 20 års våbenhvile." Og han fik jo ret. Tyskland var efter 4 års altomfattende krig en nation på knæene. Ikke desto mindre pålagde de sejrende magter Tyskland en krigsbod på 226 milliarder Reichmark i guld, hvilket resulterede i et glidende sammenbrud af den tyske økonomi og samfundsorden. Dermed var en politisk motorvej banet for Hitlers nationalsocialisme og den 2. verdenskrig.

Dette tragiske handlingsforløb har sikkert inspireret Jean Claude Juncker og hans hævngherrige stormtropper i EU-kommissionen, der efter Brexit nu har pålagt Storbritannien en uspecificeret dummebøde på 450 milliarder kroner i udmeldelsesgebyr. Først når pengene er betalt, vil EU begynde forhandlingerne om en eventuel handelsaftale med den britiske regering. Juncker har samtidigt udtalt, at den store bøde ikke skal ses som et middel til at straffe England, men mere som en advarsel til andre EU-medlemsstater, der kunne gå med grimme tanker om en exit fra Unionen.

I valgkampen op til Brexit var der ingen ende på dommedags-profetierne om Storbritanniens undergang, hvis afstemningen skulle resultere i et nej. Efter Brexit var en kendsgerning, blev det endnu værre. Titanic-metaforerne hobede sig op i medierne: det britiske Titanic havde nu ramt Brexit-isbjerget. Nationen, økonomien og velfærden stod foran akut sammenbrud og var på vej mod havets bund. Også danske medier sang lystigt med på de lange, bange sange om Storbritanniens forventede nedtur fra velfærdssamfund til udviklingsland. Selveste Weekend Avisen kaldte i en leder Brexit for 'en ulykke for Europa, men en tragedie for Storbritannien'. Så kan det heller ikke blive værre. I en tragedie dør alle til sidst, og vi er hermed oppe i niveau med Tjernobyl og den asiatiske Tsunami fra 2004.

Sådan kommer det heldigvis ikke til at gå. De fleste kommentatorer i medierne har skyklapper på og ser kun de brikker, der umiddelbart står på skakbrættet. Og her står i dag kun EU-Kommissionen og den britiske regering. Men ude i forhandlingernes kulisse venter stærke, endnu usete kræfter på at komme på scenen for at skubbe udviklingen i en helt anden retning end det hævntogt, Kommissionen har planlagt. Hertil kommer, at de fleste journalister og politiske analytikere er centrum-venstresnoede, som tror at enhver aftale skal have en vinder og en taber. Den ene part snyder den anden part. Sådan er kapitalismen jo. Men i virkeligheden er vores velstående markedsøkonomiske samfund bygget på milliarder af daglige aftaler, hvor begge parter vinder. Når jeg forlader bageren med et nybagt rugbrød, er jeg glad for mit brød, og bageren er glad for at få penge i kassen. Ingen er snydt, alle er glade. Dette er den vind-vind situation, som hele vort samfund er bygget på. I stort som i småt. Det er således vores opgave ikke at snyde og forarme Storbritannien som straf for at forlade den europæiske socialstat, men derimod at skabe en vind-vind aftale til glæde og nytte for både Storbritannien og de 27 tilbageværende lande i EU.

Efter 2. verdenskrig var sejrherrene heldigvis blevet klogere og havde lært af den tragiske lektie fra den første verdenskrig. Især USA var sig bevidst, at man intet ville få ud af et ludfattigt Tyskland, som de allierede havde plyndret for alt af værdi. Tværtimod var der vilje til at genrejse et nyt og demokratisk Tyskland og dermed skabe et købekraftigt marked for varer, services og investeringer. USA ønskede en vind-vind aftale og gennemførte den i form af Marshall-hjælpen, der med amerikansk teknologi og

industrielt udstyr genrejste ikke bare det tyske, men hele det vesteuropæiske erhvervsliv i løbet af forbløffende få år.

De stærke kræfter, der venter i kulissens tasmørke er de store, toneangivende virksomheder i det europæiske erhvervsliv, der alle har vitale interesser at forsvare i Storbritannien. Det er Thyssen-Krupp, Bayer og Volkswagen. Det er Philips, Dassault og Airbus. Det er BASF, Solvay og BMW. Og mange flere tunge og frygtindgydende industrielle aktører, der udgør kernetropperne i den europæiske velstand. De førende europæiske erhvervsledere kan deres historie og ved, at der er ingen gevinster at hente for nogen af parterne, hvis EU-kommissionen straffer briterne med en ny og ydmygende Versailles-aftale. Europas erhvervsliv kommer tværtimod til at gennemtvinge en vind-vind aftale, der sikrer Storbritannien som en stærk købedygtig finansiel, kommerciel og teknologisk partner til glæde for os alle. Konklusionen på Brexit bliver således, at de onde græder og de gode ler. Titanic II kommer sikkert i havn.